

ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก
สำหรับส่งเสริมความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

The Effects of Thai Teaching Instruction by Using Intertextuality Theory
and Graphic Organizers Enhancing Creative Story Writing Ability
of Grade 6 Students

นัฐณา อภिरพงศ์^{1*} และ ขวัญชนก นัยจรรย์²
Nadcha Aphirapong^{1*} and Khwanchanok Naijarun²

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก 2) ศึกษาความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านทรายทอง โดยผู้วิจัยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 6 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.973 และ 3) แบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระหว่างเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.932 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์แต่ละองค์ประกอบระหว่างทำกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกในภาพรวม พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้นในทุกองค์ประกอบ ได้แก่ ความคิดและจินตนาการ การใช้ภาษา การลำดับความคิด และคุณค่าของเนื้อหา

คำสำคัญ : การเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพหุ ผังกราฟิก การเขียนเชิงสร้างสรรค์

^{1*} สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Thai language major Faculty of Humanities and Social Sciences Pibulsongkram Rajabhat University

E-mail : nadcha1dum@gmail.com

² สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Thai language major Faculty of Humanities and Social Sciences Pibulsongkram Rajabhat University

E-mail : nkhwanchanok@psru.ac.th

*Corresponding author

Abstract

This research aimed to 1) compare the creative story writing ability of grade 6 students before and after the learning management using the teaching management based on the intertextuality theory with using graphic organizers, and 2) study the creative story writing ability of grade 6 students using the Thai teaching model based on the intertextuality theory with using graphic organizers. The sample consisted of 6 students in grade 6 of Ban Sai Thong School with a purposive sampling. The research instruments were 1) a creative story writing lesson plan organized by using the teaching model based on the intertextuality theory with using graphic organizers, 2) a creative story writing ability test with a reliability value of 0.973, and 3) a creative writing ability test while the learning with a reliability value of 0.932. The results found that 1) The student's creative story writing ability after learning was higher than before learning with a statistical significance level of .05, and 2) The creative story writing ability of each component while the learning management activities based on the intertextuality theory with using graphic organizers overall showed that the students had a higher creative story writing ability, namely, ideas and imagination, language usage, sequencing of ideas, and value of the content.

Keywords: Intertextuality Theory, Graphics Organizers, Creative Writing

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะการเขียนที่สำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการเชื่อมโยงประสบการณ์ ความรู้ ความคิดเห็นในอดีตมาสร้างสรรค์งานเขียนที่แปลกใหม่อยู่เสมอ ดังที่ เพชรรัตน์ ยูรี (2558) ได้ให้ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนเรื่องที่มีความคิดริเริ่มเป็นของตนเองโดยอาศัยจินตนาการและประสบการณ์ของผู้เขียน มีเอกลักษณ์และมีความแปลกใหม่ มีเทคนิคการเขียน ใช้ภาษาที่ถูกต้อง สละสลวย สื่อความหมายได้ชัดเจนเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน และมีคุณค่าหรือให้ข้อคิด

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดให้การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะหนึ่งของสาระที่ 2 การเขียน กำหนดมาตรฐาน ท 2.1 เกี่ยวกับการ นอกจากนี้ยังได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประการหนึ่งว่าผู้เรียนจะมีทักษะในการเขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์และมีมารยาทในการเขียน แม้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้ให้ความสำคัญกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ดังกล่าวเบื้องต้นแต่ยังคงพบว่า นักเรียนมีปัญหาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นทักษะจำเป็นที่นักเรียนจะต้องใช้ในพัฒนาทักษะการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งจากรายงานการทดสอบ (Ordinary National Educational Test : O-net) เป็นการจัดการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติดีที่วัดความรู้และความคิดของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะต้องสอบวิชาภาษาไทย ทั้งนี้วิชาภาษาไทยแบ่งข้อสอบออกเป็น 2 รูปแบบ คือ 1) รูปแบบปรนัย 2) รูปแบบอัตนัย เขียนตอบ โดยในรูปแบบที่ 2 เป็นการทดสอบการเขียนตามตัวชี้วัดที่ ป.6/8 การเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ ปรากฏว่าผลการทดสอบความสามารถรูปแบบที่ 2 การเขียน ประจำปีการศึกษา 2566 ในระดับประเทศ มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 57.30 ระดับจังหวัดกำแพงเพชรมีค่าคะแนนเฉลี่ย 56.88 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565) จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าระดับคะแนนยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ สืบเกิดได้จากผลคะแนนในระดับจังหวัดที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระดับประเทศ ดังนั้นผู้เรียนจึงยังจำเป็นต้องพัฒนาการเขียนสร้างสรรค์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากการศึกษาปัญหาการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นพบว่าปัญหาการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์มีหลากหลายสาเหตุ เช่น จงกล วจนะเสถียร (2559) ให้ความเห็นว่า ผู้เรียนยังขาดจินตนาการและความคิด ที่สร้างสรรค์จึงไม่สามารถเชื่อมโยงและถ่ายทอดเรื่องราวทางความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้จึงเป็นเหตุให้งานเขียนขาดความน่าสนใจและไม่สามารถสะท้อนความรู้สึกนึกคิดที่แปลกใหม่ของผู้เรียนออกมาได้อย่างเต็มที่ ผู้วิจัยพบว่าวิธีการสอนและเทคนิคต่าง ๆ จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่นำมาประยุกต์ใช้กับการพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบาท เป็นการนำทฤษฎีสหบาทมาประยุกต์ใช้กับการสอนด้วยรูปแบบสหบาทเป็นการสอนโดยเชื่อมโยงตัวบทหนึ่งกับอีกตัวบทหนึ่งเพื่อช่วยพัฒนาการเขียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ดีมาจากทฤษฎีสหบาทของ Bloom (1983 อ้างถึงใน อธิมาส มากจ้อย, 2553) นำแนวคิดการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวบทในลักษณะ Intertextuality มาเสนอเป็นแนวคิดของตนไว้ใน “The Anxiety of Influence: Theory of poetry” โดยเสนอแนวทางในการแต่งบทหรือกรอง โดยใช้การอ่านผ่านมุมมองใหม่ใน 6 แนวทาง ได้แก่ 1) การปรับ แต่งงานเขียนเดิม (Clinamen) 2) การหลอมรวมงานหลายชิ้นแล้วใส่จินตนาการเพิ่ม (Tessera) 3) การหลีกเลี่ยงแนวทางการเขียนตามขนบเดิม (Kenosis) 4) การแสดงความขัดแย้งต่อลักษณะเด่นของกวีรุ่นก่อน (Daemonization) 5) การสร้างงานใหม่ให้แตกต่างและโดดเด่นจากงานเก่า (Askesis) และ 6) การนำงานเดิมของกวีที่เสียชีวิตแล้วมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างงานใหม่ (Apophrades) ซึ่งแนวทางดังกล่าวจะช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนได้ โดยการพิจารณาตัวบทที่นำมาเป็นตัวบทอ่าน เพื่อให้ได้แนวทางในการสร้างสรรค์งานเขียนใหม่จากตัวบทที่อ่าน

จากข้อมูลเกี่ยวกับทฤษฎีสหบาท พบว่า การเรียนรู้ด้วยรูปแบบสหบาทสามารถนำมาบูรณาการกับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ ดังที่ อธิมาส มากจ้อย (2553) ได้ศึกษาและนำแนวทางตามแนวทางการอ่านผ่านมุมมองใหม่ของกลุ่มมาพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบาทเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต โดยการศึกษาและวิเคราะห์หลักการของทฤษฎีสหบาทและพัฒนาเป็นรูปแบบการเรียนการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีสหบาทที่ใช้ตัวบทเป็นสื่อในการหาแนวทางการแต่งงานเขียนของนักศึกษา และศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าว พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระดับ .05 และร้อยละ 80 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

อย่างไรก็ดีสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนข้างต้น อาจยังไม่เพียงพอที่จะช่วยกระตุ้นความสนใจสร้างเจตคติที่ดีต่อการเขียนสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาซึ่งมีความสนใจในการเขียนเชิงวิชาการในระยะเวลาสั้นๆ จึงต้องมีกิจกรรมมาส่งเสริมระหว่างการเรียนการสอนร่วมด้วย ผู้วิจัยจึงศึกษากรณีหรือเทคนิคที่สอดคล้องกับการเขียนช่วยในการกระตุ้นความสนใจและตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน พบว่าผังกราฟิกเป็นเทคนิคที่สามารถพัฒนาการเขียนในระดับประถมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ สุมาลี ชุบุญ (2560) กล่าวว่า ผังกราฟิกเป็นการจัดระบบระเบียบข้อมูล ความคิด โดยใช้แผนภาพรูปทรงเรขาคณิตมาประกอบในลักษณะโครงสร้างที่แตกต่างกันอย่างเป็นระบบ ขึ้นอยู่กับประเภทของแบบแผนการจัดเนื้อหาและข้อมูลแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ช่วยให้เกิดความเข้าใจและจดจำข้อมูลหรือเนื้อหาสาระได้อย่างถาวร นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยหลายท่านนำเทคนิคผังกราฟิกมาช่วยพัฒนาทักษะการเขียน เช่น นันทิรา ขึ้นทันตา (2565) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สื่อประสมร่วมกับผังกราฟิก ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการเขียนเรื่องตามจินตนาการหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อประสม ร่วมกับผังกราฟิกสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหบาทรวมกับการใช้ผังกราฟิกน่าจะสามารถพัฒนาทักษะการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ได้ เพราะการเรียนแบบทฤษฎีสหบาทเป็นวิธีการที่นำตัวบทอ่านมาช่วยในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในส่วนของผังกราฟิกก็ช่วยในส่วนขยายความเข้าใจจัดรูปแบบความคิด สร้างความคงทนในการเรียนรู้ จดจำและเรียนรู้ได้เร็ว นำเสนอออกมาเป็นผัง ส่งผลให้มีแนวคิดเนื้อหาและกลวิธีการเขียนที่หลากหลาย ช่วยในการสร้างแรงบันดาลใจจินตนาการและความคิดได้โดยตรง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหบาทรวมกับการใช้ผังกราฟิกสำหรับส่งเสริมความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อที่จะนำผลการวิจัยที่ได้ไปพัฒนาการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหสัมพันธ์กับการใช้ผังกราฟิก

1.2.2 เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์แต่ละองค์ประกอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหสัมพันธ์กับการใช้ผังกราฟิก

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มโรงเรียนหนองหลวง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 จำนวน 10 โรงเรียน โรงเรียนละหนึ่งห้องเรียน กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านทรายทอง ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) มีจำนวนนักเรียน 6 คน

1.3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหสัมพันธ์กับการใช้ผังกราฟิก

ตัวแปรตาม คือ คือ ความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.3.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระที่ 2 การเขียน การเขียนร้อยแก้ว ประเภทการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วยตัวบทนิทานที่มีความสัมพันธ์กัน ดังนี้ ตัวบทที่สหสัมพันธ์กันใช้เขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 1 คือ นิทานเรื่องกระต่ายกับเต่ากับนิทานเรื่องระยะทางของกระต่ายกับเต่า และตัวบทที่สหสัมพันธ์กันใช้เขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 2 คือ นิทานเรื่องราชสีห์กับหนู มดกับนกพิราบ และกวางป่ากับพวงอุ้ง

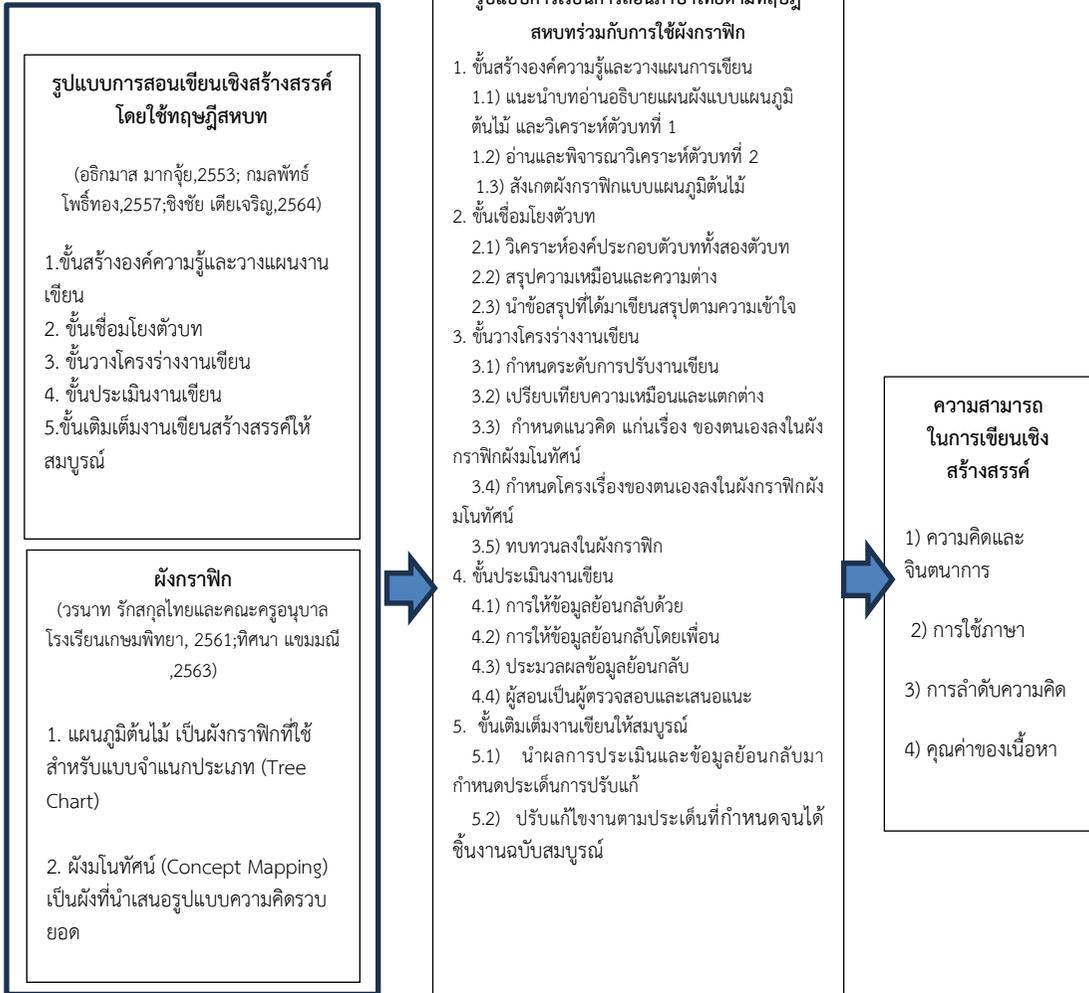
1.3.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 6 ชั่วโมง ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 (ไม่รวมระยะเวลาการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน)

1.4 สมมติฐาน

1.4.1 ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหสัมพันธ์กับการใช้ผังกราฟิก ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.4.2 ความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกองค์ประกอบ

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

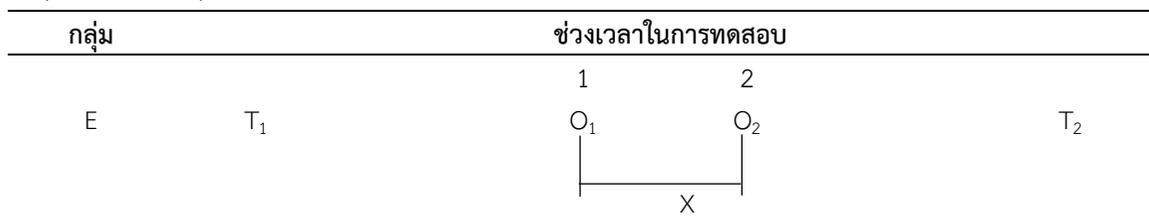

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 การดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre Experimental Research) รูปแบบการวิจัยแบบวัดผลก่อนและหลังการทดลอง (Pre-Test and Post-Test One Group Design) เก็บข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งเป็นการศึกษากลุ่มทดลองเพียงกลุ่มเดียวแต่มีการวัดซ้ำตามช่วงเวลาที่กำหนด ทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการทดลอง ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 แบบแผนการวิจัย

ความหมายของสัญลักษณ์

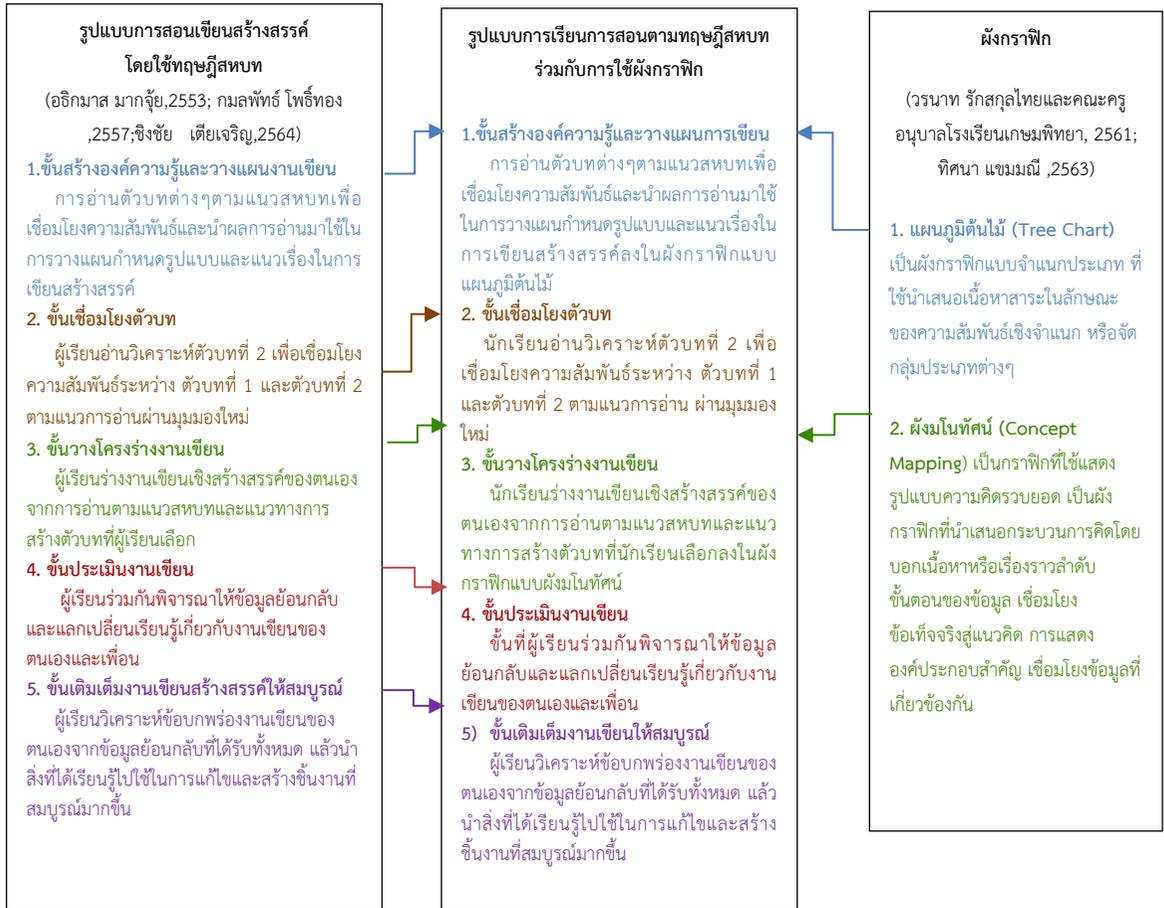
E	แทน	กลุ่มทดลอง
T ₁	แทน	ผลการวัดความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ก่อนการทดลอง
O ₁ O ₂	แทน	ผลการวัดความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ระหว่างทดลองที่ได้จากผลของการทำกิจกรรมการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนรายบุคคล
X	แทน	การใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบริบทพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก
T ₂	แทน	ผลการวัดความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลอง

แบบแผนการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยดำเนินการทดลองจัดการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบริบทพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกในการส่งเสริมความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหน่วยการเรียนรู้การเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 2 สัปดาห์ สัปดาห์ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 6 ชั่วโมง จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการวัดผลมาแปลผลเพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ ของผู้เรียนโดยวัดระดับความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ก่อนการจัดการเรียนรู้ และวัดความสามารถระหว่างเรียน เมื่อสิ้นสุดแผนการเรียนรู้ และการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการจัดการเรียนรู้เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาการทดลอง

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีผลการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

2.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบริบทพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก รวมจำนวน 2 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 6 ชั่วโมง มีขั้นตอนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังภาพ

ภาพที่ 3 รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพร่วมกับการใช้ผังกราฟิก

การพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ซึ่งพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล โดยใช้เกณฑ์ประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท โดยมีการกำหนดเกณฑ์การประเมิน และการแปลความหมาย (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ผลการพิจารณาพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.97 และในแต่ละองค์ประกอบมีค่าเฉลี่ย Rating Scale อยู่ระหว่าง 4.66-5.00 ซึ่งหมายความว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด

2.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แบบเขียนตอบ (อัตนัย) จำนวน 1 ข้อ ข้อละ 32 คะแนน วัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ระยะเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 45 นาที

การพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) รายข้อ ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเกณฑ์การประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน โดยยึดเกณฑ์เฉลี่ยความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50-1.00 (พรหมณี ลีกิจวัฒน์, 2559) ผลการพิจารณาพบว่าประเด็นที่สอดคล้องมีค่า IOC เฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ทั้งด้านคำแนะนำ ความเหมาะสม รูปแบบของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระหว่างเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และเกณฑ์การประเมินมีคุณภาพเพียงพอ และผ่านเกณฑ์ที่ยอมรับได้

ผลการวิเคราะห์ค่าความยาก (Difficulty Index) และค่าอำนาจจำแนก (Discriminant Index) ของคะแนนที่ได้จากการทดลองใช้แบบวัดความสามารถในการอ่านเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยยึดเกณฑ์การประเมิน (ณัฐภรณ์ หลาวทอง, 2561) ผลการวิเคราะห์พบว่า แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีค่าความยากเฉลี่ยเท่ากับ 0.52 หมายความว่าแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความยากง่ายพอเหมาะ และค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ 0.53 หมายความว่าแบบทดสอบมีค่าอำนาจจำแนกสามารถจำแนกผู้เรียนได้ดี สามารถนำไปใช้ได้ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน มีค่าสัมประสิทธิ์ เท่ากับ 0.973 แสดงให้เห็นว่าผลการตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนจากผู้วิจัย 2 คน มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูง

2) แบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระหว่างเรียน

การพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) รายข้อ ของแบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระหว่างเรียนและเกณฑ์การประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน โดยยึดเกณฑ์เฉลี่ยความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50-1.00 (พรณี ลีกิจวัฒน์, 2559) ผลการพิจารณาพบว่าประเด็นที่สอดคล้องมีค่า IOC เฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ทั้งด้านคำแนะนำ ความเหมาะสม รูปแบบของแบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระหว่างเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และเกณฑ์การประเมินมีคุณภาพเพียงพอ และผ่านเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

2.3.1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากงานบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ดำเนินการออกหนังสือการดำเนินการวิจัยเสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อขออนุญาตดำเนินการทดลอง

2.3.2 ผู้วิจัยปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อทำความเข้าใจขั้นตอน และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ

2.3.3 ผู้วิจัยทดสอบผู้เรียนก่อนการทดลอง โดยให้กลุ่มทดลองทำแบบวัดความสามารถการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ ก่อนเรียน (Pre - Test) จำนวน 1 ข้อ ใช้เวลาในการสอบ 45 นาที เพื่อวัดความสามารถการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ จากนั้นผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2.3.4 ผู้วิจัยเป็นผู้สอนผู้เรียนกลุ่มทดลองด้วยตนเองตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จำนวน 2 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง มีระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 6 ชั่วโมง ใช้เวลาสอน 3 ชั่วโมง/สัปดาห์ รวมระยะเวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์

2.3.5 ระหว่างการทดลองเมื่อผู้วิจัยสอนจบในแต่ละแผนการเรียนรู้แล้ว จะนำผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนมาสังเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์แต่ละองค์ประกอบ

2.3.6 ผู้วิจัยทดสอบผู้เรียนหลังเรียน เมื่อผู้วิจัยสอนครบตามกำหนด (Post - Test) ด้วยแบบวัดความสามารถการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 1 ข้อ ใช้เวลาในการสอบ 45 นาที และตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้น และนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลที่ได้จากเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ ประกอบด้วย ข้อมูลเชิงปริมาณ และข้อมูลเชิงคุณภาพ ดังนี้

2.4.1 ข้อมูลเชิงปริมาณ

1) นำคะแนนจากแบบวัดความสามารถการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทร่วมกับการใช้ผังกราฟิกในการส่งเสริมความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเลขคณิตด้วยการทดสอบค่าที (T-Test)

2) นำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบตารางประกอบคำอธิบายใต้ตาราง

2.4.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพ

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยนำผลงานการเขียนที่เกิดขึ้นระหว่างการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง จำนวน 2 ครั้ง มาวิเคราะห์ความสอดคล้องกับเกณฑ์ความสามารถการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ และนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

3. สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก

ตารางที่ 1 ผลการวัดความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก

การวัดผล	n	คะแนนเต็ม	(\bar{X})	S.D.	df.	t-test	Sig
ก่อนเรียน	6	32	14.33	3.25	5	18.50*	.000*
หลังเรียน	6	32	26.67	2.98			

หมายเหตุ: * $p < .05$

จากตารางที่ 1 ผลการวัดความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก สรุปได้ดังนี้ คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 14.33 (S.D. = 3.25) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 26.67 (S.D. = 2.98) มีค่า df. = 5 และค่า t = 18.50 มีความหมายว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์แต่ละองค์ประกอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก โดยแยกองค์ประกอบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์

องค์ประกอบความสามารถ การเขียนเชิงสร้างสรรค์	คะแนน เต็ม	ก่อนเรียน (\bar{X})	S.D.	หลังเรียน (\bar{X})	S.D.	t-test	Sig
1. ความคิดและจินตนาการ	12	6.17	1.34	10.17	1.21	15.49*	.000*
2. การใช้ภาษา	8	3.00	0.82	6.67	1.25	17.39*	
3. การลำดับความคิด	8	3.17	0.69	6.33	0.75	10.30*	
4. คุณค่าของเนื้อหา	4	2.00	0.58	3.50	0.50	4.39*	

จากตาราง ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก โดยแยกองค์ประกอบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบว่า 1) ความคิดและจินตนาการ มีคะแนนเต็ม 12 คะแนน คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 6.17 (S.D. = 1.34) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 10.17 (S.D. = 1.21) 2) การใช้ภาษา มีคะแนนเต็ม 8 คะแนน คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 3.00 (S.D. = 0.82) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 6.67 (S.D. = 1.25) 3) การลำดับความคิด มีคะแนนเต็ม 8 คะแนน คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 3.17 (S.D. = 0.69) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 6.33 (S.D. = 0.75) 4) คุณค่าของเนื้อหา มีคะแนนเต็ม 4 คะแนน คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.00

(S.D. = 0.58) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 3.50 (S.D. = 00.50) จากผลการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยนำผลงานการเขียนของนักเรียนที่เกิดขึ้นระหว่างการทำกิจกรรมทั้ง 2 ครั้ง มาวิเคราะห์ความสอดคล้องกับเกณฑ์ความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis) โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามองค์ประกอบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ความคิดและจินตนาการ การใช้ภาษา การลำดับความคิด คุณค่าของเนื้อหา ดังนี้

1) ความคิดและจินตนาการ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 1 ผู้เรียนมีแนวคิดหลักแต่ยังขาดจินตนาการที่แปลกใหม่ ดัดแปลงเนื้อหาและเพิ่มเติมจินตนาการได้เล็กน้อย ด้านองค์ประกอบของงานเขียนครบถ้วนแต่ยังขาดความน่าสนใจ และนำเสนอเนื้อหาออกมาได้สอดคล้องกับความคิดและจินตนาการบางส่วน แต่ในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 2 ผู้เรียนสร้างสรรคงานเขียนที่มีแนวคิดที่แปลกใหม่และเป็นเอกลักษณ์ เนื้อหามีองค์ประกอบของการเขียนสร้างสรรค์ครบถ้วน น่าสนใจ และนำเสนองานเขียนออกมาได้สอดคล้องกับแนวคิดและจินตนาการมากขึ้น

2) การใช้ภาษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 1 ผู้เรียนเลือกใช้ถ้อยคำได้ไม่ค่อยหลากหลาย บางส่วนใช้ส่วนขยาย ส่วนเชื่อมโยงผิด และมีการเว้นวรรค ใช้เครื่องหมายวรรคตอนและสะกดคำผิดอยู่ค่อนข้างมาก การเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 2 ผู้เรียนเลือกใช้ถ้อยคำ วลี ได้หลากหลายมากขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังเว้นวรรค ใช้เครื่องหมายวรรคตอนและสะกดคำถูกต้องมากขึ้น

3) การลำดับความคิด ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 1 ผู้เรียนยังลำดับความคิดได้ไม่ต่อเนื่อง มีบางส่วนที่มีการเขียนที่สับสนวุ่นวายไม่สอดคล้องกับแนวคิดหลัก มีการตั้งชื่อเรื่องที่แปลกใหม่แต่บางส่วนไม่สอดคล้องกับเนื้อหา การเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 2 ผู้เรียนตั้งชื่อเรื่องได้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องและมีความแปลกใหม่มากขึ้น มีการลำดับความคิดดีขึ้น เนื้อหามีความต่อเนื่องสอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง

4) คุณค่าของเนื้อหา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 1 ผู้เรียนเขียนเนื้อเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงข้อคิดหรือประโยชน์ที่ได้รับได้ไม่ชัดเจน บางเนื้อเรื่องไม่สัมพันธ์กับข้อคิดที่ผู้เรียนต้องการจะเสนอ บางส่วนนำเสนอเนื้อหาที่ให้ผู้อ่านได้รับเพียงความเพลิดเพลินอย่างเดียว การเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 2 ผู้เรียนนำเสนอเนื้อเรื่องที่มีข้อคิดสัมพันธ์กันให้ประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่นได้ นอกจากนี้ยังนำเสนอเนื้อหาที่ให้ความบันเทิงมากขึ้น

4. อภิปรายผล

ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกสำหรับส่งเสริมความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยสรุปและอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

4.1 ความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกมาผสมผสานปรับประยุกต์เป็นขั้นตอนการสอน จำนวน 5 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างองค์ความรู้และวางแผนการเขียน เป็นขั้นที่ผู้สอนนำการอ่านตัวบทต่าง ๆ ตามแนวสหพหุมาให้ผู้เรียนอ่านเพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์และนำผลการอ่านมาใช้ในการวางแผนกำหนดรูปแบบของเรื่องในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ลงในผังกราฟิกแบบแผนภูมิต้นไม้ ซึ่งระหว่างเรียนผู้เรียนจะได้เรียนรู้ตัวบทที่เป็นสามารถนำไปเป็นแบบอย่างในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ และในขั้นนี้เป็นขั้นที่ช่วยชักจูงความสนใจของผู้เรียนฝึกให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์องค์ประกอบต่าง ๆ ของตัวบทส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจโครงเรื่อง เข้าใจรูปแบบการเขียน จากการสังเกตและวิเคราะห์ตัวอย่างการเขียนของตัวบทอ่าน นอกจากนี้แผนภูมิต้นไม้ที่ให้ผู้เรียนใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวบทยังช่วยจัดระบบความคิด เชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม จดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น ขั้นที่ 2 ขั้นเชื่อมโยงตัวบทเป็นขั้นที่ผู้เรียนอ่านวิเคราะห์ตัวบทที่ 2 เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวบทที่ 1 และตัวบทที่ 2 ตามแนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่ และในขั้นนี้เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนเห็นถึงความเหมือนและความต่างของงานเขียน ช่วยเพิ่มพูน

ประสบการณ์ สร้างแรงจูงใจและมีแนวทางในการสร้างสรรค์งานเขียนของตนให้แตกต่างไปจากเดิม ชั้นที่ 3 เป็นชั้นที่ผู้เรียนร่างงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของตนเองจากการอ่านตามแนวสหบทและแนวทางการสร้างตัวบทที่ผู้เรียนเลือกลงในผังกราฟิกแบบผังมโนทัศน์ ในชั้นนี้เป็นชั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์งานเขียนได้สอดคล้องกับแนวคิดหลักของงานเขียน ดำเนินเรื่องไปตามลำดับ ไม่เขียนนอกเรื่อง เขียนไม่วกวน เนื้อเรื่องมีความเป็นเอกภาพ นอกจากนี้การใช้ผังกราฟิกแบบผังมโนทัศน์ในชั้นตอนนี้ยังช่วยเสริมความคิดและจินตนาการให้ผู้เรียน แสดงให้เห็นถึงลำดับความสัมพันธ์ส่งผลให้ผู้เรียนเขียนได้อย่างไม่สับสน เนื้อหามีความต่อเนื่องกันตามแบบลักษณะของผังมโนทัศน์ ชั้นที่ 4 ชั้นประเมินงานเขียนเป็นชั้นที่ผู้เรียนร่วมกันพิจารณาให้ข้อมูลย้อนกลับและแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับงานเขียนของตนเองและเพื่อน ในชั้นนี้เป็นชั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิด ชี้ให้เห็นถึงจุดเด่นและจุดที่ต้องพัฒนา เพื่อนำผลไปปรับปรุงงานเขียนของตนให้ดียิ่งขึ้น และ ชั้นที่ 5 ชั้นเติมเต็มงานเขียนให้สมบูรณ์ เป็นชั้นที่ผู้เรียนวิเคราะห์ข้อบกพร่องงานเขียนของตนเองจากข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับทั้งหมด แล้วนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในการแก้ไขและสร้างชิ้นงานที่สมบูรณ์มากขึ้น ในชั้นนี้เป็นชั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักวิเคราะห์ข้อบกพร่องกำหนดจุดที่ต้องแก้ไขและได้ทบทวนงานเขียนด้วยตนเองอีกครั้งจนสามารถสร้างงานเขียนได้ดียิ่งขึ้น จะเห็นได้ว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 ชั้นตอน ที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นมานั้น เป็นชั้นตอนที่ส่งเสริมทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ทั้ง 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความคิดและจินตนาการ 2) การใช้ภาษา 3) การลำดับความคิด 4) คุณค่าของเนื้อหา จึงทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนสอดคล้อง งานวิจัยของ อธิภาส มากจ้อย (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับปริญญาบัณฑิต พบว่าความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และร้อยละ 80 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดผ่านเกณฑ์ที่กำหนด และผลการวิเคราะห์หาข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่านักศึกษาสามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทและเขียนงานเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ประเภทบันเทิงคดีได้เป็นอย่างดี และ ลักษณ์มี แป้นสุข (2562) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยใช้เทคนิคผังกราฟิกที่มีต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

4.2 ความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์แต่ละองค์ประกอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหบทพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกที่ขึ้นตามลำดับ เมื่อเทียบกับผลการวัดความสามารถการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์โดยจำแนกตามองค์ประกอบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ได้แก่

- 1) ด้านความคิดและจินตนาการ ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่สามารถพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านความคิดและจินตนาการจากการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 1 ทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ครั้งที่ 2 ได้ดีขึ้น ส่งผลต่อความสามารถด้านการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนพัฒนาขึ้นตามลำดับ
- 2) ด้านการใช้ภาษา ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และหลากหลายจากตัวบทที่นำเสนอและได้วิเคราะห์ตัวบทความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทตามแนวสหบททำให้ผู้เรียนเข้าใจแนวทางการปรับแต่งงานเขียนและนำมาปรับใช้กับงานเขียนของตนเอง ส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้ภาษาและเลือกใช้ได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น
- 3) ด้านการลำดับความคิด ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างการเขียนที่เหมาะสม และหลากหลายจากตัวบทที่นำเสนอมาเป็นแบบอย่างในการนำมาปรับใช้กับงานเขียนของตนเอง นอกจากนี้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหบทพร้อมกับการใช้ผังกราฟิก ในชั้นที่ 3 ชั้นวางโครงร่างงานเขียน ผู้เรียนร่างงานเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของตนเองจากการอ่านตามแนวสหบทและแนวทางการสร้างตัวบทที่ผู้เรียนเลือกลงในผังกราฟิกแบบผังมโนทัศน์ จากกระบวนการจัดการเรียนรู้นี้ เป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนลำดับความคิดของเรื่องได้ดียิ่งขึ้นเพราะผู้เรียนได้มีการวางรูปแบบการเขียนวางโครงเรื่องการเขียนของตนก่อนและการใช้ผังกราฟิกแบบผังมโนทัศน์ยังช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นภาพรวมของงานเขียนของตนเอง
- 4) ด้านคุณค่าของเนื้อหา ผู้เรียนมีประสบการณ์จากการอ่านตัวบทที่นำเสนอ ทำให้ผู้เรียนสามารถนำเสนอข้อคิดที่มีคุณค่าได้ดียิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่าารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกสามารถพัฒนาการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ได้โดยส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ดีขึ้นทุกองค์ประกอบ สอดคล้องกับ นันท์ธิดา ชื่นทันตา (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สื่อประสมร่วมกับผังกราฟิก พบว่า ความสามารถด้านการเขียนเรื่องตามจินตนาการหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อประสมร่วมกับผังกราฟิกอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และกมลพัทธ์ โพธิ์ทอง (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนอ่านและเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีสหพหุเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านและเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต พบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในภาพรวมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยเห็นได้ว่าผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกสำหรับส่งเสริมความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน สามารถแก้ไขปัญหาและพัฒนาความสามารถในการเขียนนิทานเชิงสร้างสรรค์ได้

5. ข้อเสนอแนะ

5.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการทำวิจัย

5.1.1 การสอนโดยใช้สหพหุให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงตัวบทอ่านตั้งนั้นผู้สอนควรคัดเลือกเนื้อหาและตัวบทอ่านที่เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน

5.1.2 ระหว่างการจัดกิจกรรมการสอน ผู้สอนสามารถเพิ่มกิจกรรมระหว่างเรียนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากขึ้น เช่น การใช้คำถาม การอภิปราย การใช้เกม เพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ตามความเหมาะสมและบริบทของการสอน

5.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

5.2.1 ผู้สนใจสามารถนำรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกไปทดลองใช้กับสาระอื่น เช่น การอ่านวรรณคดีและวรรณกรรม เนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพหุมีขั้นตอนที่ส่งเสริมการอ่านและวิเคราะห์บทอ่านได้

5.2.2 ผู้สนใจสามารถนำรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกไปใช้ร่วมกับเทคนิคหรือวิธีการสอนอื่น เช่น การใช้เกม การเรียนแบบเพื่อนคู่คิด

6. เอกสารอ้างอิง

- กมลพัทธ์ โพธิ์ทอง. (2557). *การพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนอ่านและเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีสหพหุพร้อมกับการใช้ผังกราฟิกไปทดลองใช้กับสาระอื่น เช่น การอ่านวรรณคดีและวรรณกรรม เนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพหุมีขั้นตอนที่ส่งเสริมการอ่านและวิเคราะห์บทอ่านได้* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จงกล วจนะเสถียร. (2559). *การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชิงชัย เตียเจริญ. (2564). *ผลการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพหุที่มีต่อความสามารถในการแต่งบทร้อยกรองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐภรณ์ หลาวทอง. (2561). *การสร้างเครื่องมือการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2563). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 24)*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นันทิธรา ชื่นทันตา. (2565). *การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สื่อประสมร่วมกับผังกราฟิก* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุงใหม่* (พิมพ์ครั้งที่ 9). สุวีริยาสาส์น.
- พรรณณี ลีกิจวัฒน์. (2559). *วิธีการวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 11). ภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- เพชรรัตน์ ยูรี. (2558). *การศึกษาศักยภาพด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ลักขมิ เป้นสุข. (2562). *ผลการจัดการเรียนรู้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยใช้เทคนิคผังกราฟิกที่มีต่อทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรนาท รักสกุลไทย, และคณะครูอนุบาลโรงเรียนเกษมพิทยา. (2561). *การใช้ผังกราฟิก (Graphic organizer) เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย*. แอปเปิ้ล เลิร์นนิ่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2565). *รายงานผลการประเมินคุณภาพผู้เรียน (Ordinary national educational test: O-net) ปีการศึกษา 2566*.
- สุมาลี ชุบุญ. (2560). *ผลการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับผังกราฟิกที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อธิกมาส มากจ้อย. (2553). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.